

סבל הגלות הוא התחלת הגאולה

כרחו ברכה, דמכיון שכל מה שנחשב לקללות ולרע אצל ישראל אין זה אלא הכשר לברכה, וכירידה לצורך עליה, משום כן נצרך שדווקא ראש אומות העולם אשר תפקידם לזכך את ישראל בגלויות, הוא זה אשר בעל כרחו יברך אותם, שאף שהיה מזכירם בדרך קללה הפך אותם הקב"ה לברכות בעל כרחו (עי סנהדרין קה: רש"י בפרשה כ"ד,ו).

וממשיך השלי"ה הק' דעל זה רומז גם כן הפסוק (דברים כג,י) "ויהפך ה' אלוקיך את הקללה לברכה כי אהבך ה' אלוקיך", דלכאורה זה פשיטא שדווקא באהבת ה' לישראל יהפוך הוא יתברך את הקללה לברכה, ולמה יש צורך לכתוב במפורש "כי אהבך ה' אלוקיך", אלא שבא לרמוז בזה שזוכים להפיכת הקללה לברכה על ידי התשובה, שכידוע שבתשובה מאהבה זדונות נעשות לו כזכויות (יומא פו:), וזה משום שכששב מאהבה גורם האהבה העליונה, ונתהפך הקללה לברכה, שהרי הזדון שהוא הקללה נעשה ליכות שהיא הברכה, וזהו "כי אהבך ה' אלוקיך" – דמאחר שעשית תשובה מאהבה אז עוררת אהבה רבה ואהבת עולם, ומשום כן התהפכה הקללה לברכה.

מכל זה נלמד כמה חשוב ההשתוקקות לקב"ה באהבה, שזה עניין הגלות, לעורר אותנו להתגעגע לאבינו שבשמים, ולתקן מעשינו בכדי ליכות שתשרה עלינו שכינה כבתחילה.

יתן ה' יתברך שנוכח להרגיש תמיד את אהבת השם יתברך אלינו, ונזכה שכבר השנה יתהפכו לנו ימים אלה לימי ששון ושמחה ישועה ונחמה.

פאקפה ופידיקות, מאנאן און און

העלון מוקדש לרפואת השלמה של מו"ר כ"ק האדמו"ר רבי ניסים בן רחל מויאל שליט"א בתושח"י

ואם כן כל הגלות היא התחלה של הגאולה ("ניצח ישראל" פרק כו).

בלעם אמר (כד,ה) "מה טבו אהליך יעקב משכנותיך ישראל", ואמרו חז"ל (תנחומא משפטים י"א): "מה טבו אהליך" - בישובן, "משכנותיך ישראל" – אפילו בחורבן, רואים מזה שגם בזמן שהבית חרב יש בזה "טוב", וזאת

משום שהחורבן הוא אשר יביא את הבנייה ואת הגאולה. השלי"ה הק' זצ"ל (שם) מאריך בזה ואומר שודאי אין רע יורד מלמעלה על ישראל, כי בניס הם לה' ואף שחרה אף ה' בהם והחריב המקדשות והגלה את ישראל באומות, הכל הוא לטובתם, וכאשר ייסר איש את בנו ה' מייסרנו, והכל לטובתינו, שאין הגלות אלא הכנה לגאולה, שבכדי ליכות לה אנו זקוקים להזדכך מקודם בכור האומות, שע"י הגלות אנו מזדככים מכל החטאים והפשעים. ונאמר "ויהפך ה' אלוקיך לך את הקללה לברכה" (דברים כג,ו), כי הקללה עצמה נתהפכה לברכה, וחורבן הבית היא בנינו, כי חורבן בית המקדש גורם להיות "תם עונך בת ציון" (איכה ד,כב), שאז יבנה בית המקדש הגדול שהוא בנין בית עולמים הנצחיים. חורבן הבית הוא על דרך "הסותר על מנת לבנות", שהחורבן הוא המתקן אותנו, והוא סיבת בנין הבית השלם לעת"ל במהרה בימנו.

השלי"ה הק' אף מבאר שאת הברכות שברך בלעם היה מן ההכרח שדווקא הוא יברך אותם, על דרך קטגור שנהפך לסגור, ומלאך רע עונה בעל

קוראים יקריט! life אכט!

ראשית ברצוני להודות לכם על המשוב והתגובות בעקבות המאמר בעלון הקודם במעלת ההתחזקות באמונה באהבת השם אותו.

אולם היו קוראים שהתקשו לעכל את הדברים, בתקופה בה אנו עוברים כל כך הרבה סבל וצער. אשר על כן אני רוצה לפתוח הפעם את המאמר בצייטונג קצר מדברי הרה"ק ה"שומר אמונים" זצ"ל, וזה לשונו ("שומר אמונים" הקדמה): "ובעד כל צער קטן עתיד הקב"ה לשלם לנו תגמולות ותשלומים שהמה בלי שיעור וחקר ומספר, ולרומם קרנינו יותר מכל מלאכי עליון, בוודאי נקבל גזירתו של הקב"ה באהבה עליו, ואדברה נוסף אליו אהבה על אהבה ביותר, כאשר יאות לנו אנחנו זרע אברהם יצחק ויעקב". [ומי שרוצה להרחיב בנושא זה, יעיין בספר "שומר אמונים" מאמר השגחה פרטית פ"ב, ומאמר הגאולה פ"ז, שם הוא מרחיב עד כמה כל הסבל שעובר עלינו הוא בעצם טובה גדולה ועצומה מאבינו אלהינו].

אנו נמצאים בימי האבלות על חורבן הבית, וכמו שכל אדם שהוא אבל זקוק לדברי נחמה, בוודאי שגם המתאבל באמת על חורבן הבית זקוק גם הוא לדברי נחמה, והאמת שעצם הגלות היא התחלת הגאולה, וככל שהגלות מעמיקה יותר, הרי הוא אות וסימן שהגאולה קרובה יותר, וזו עצמה כבר נחמה.

המהר"ל מפראג זצ"ל האריך בעניין הזה איך שהגלות עצמה היא ההכנה לגאולה, והביא לזה משל מהביצה שאם היא הייתה נשארת שלמה לא היה אפשרות שיווצר ממנה אפרוח, שכן לא נוצר דבר חדש רק בתוך דבר חסר, ודווקא בקיעת הביצה היא שמביאה את לידת האפרוח, היוצא שהשבירה והחסר הם שמכשירים את הדבר לקבל דבר חדש, וכן הוא הדבר בעניין הגלות והגאולה, שבשביל ליכות לגאולה יש צורך לקבל שברון וחסרון ע"י הגלות, ומשום כן ההפסד וחורבן הבית הוא סיבת הגאולה העתידה,

אני יהודי גאה! מעשה שהיה ולקחו

עניתי לו: 'אני מתכוונן לנסוע עם הציצית והזקן, המגבעת והחליפה. זה חלק ממני, וזה אצלי עניין עקרוני. אם לא מתאים לכם, תמצאו מישהו אחר במקומי'. כמוכן שהם נסוגו מהדרישה ונסעתי בחזותי הרגילה".

"ואיך באמת התייחסו אליך ההודים?"
"בהערכה עצומה. השיא היה, כאשר הגנרל הבכיר שהיה אחראי על הניסוי משך אותי הצידה ושאל אותי: 'תגיד, למה הישראלים האחרים במשלחת שלכם לא נראים כמוך'... הם אלו שנראו לו מוזרים, לא אני"...

איך מקפידים על שמירת מצוות בסביבה כה זרה? - כמו בכל מקום: על ידי הקפדה על העקרונות שלך. תפילה למשל, היא תפילה. לא חשוב, אם אתה נמצא ברחוב סואן במרכז תל אביב או בסיפונה של ספינת טילים משוכללת בשווי עשרות מיליוני דולרים שמפליגה בלב האוקיינוס ההודי. לא אשכח, כיצד בכל ערב בהגיע שעת תפילת המנחה היה הקצין הבכיר המופקד על הניסוי מורה להפסיק את כל ההכנות. אלפי חיילים ועשרות אוניות המתינו בסבלנות, עד שהמדען היהודי סיים את תפילתו. באחת הפעמים, שבהם הניסוי התארך מעבר למצופה, הוא הגיע כדי להתנצל על ההפרעה הדתית שנגרמה.

(משכן שילה")

"הבקשה הייתה כה בלתי צפויה, שבמשך מספר רגעים נעתקה נשימתי. בסוף גמגמתי ואמרתי לו: 'למה שלא תלך לחכמי הדת שלך, שהם יעזרו לך?'. ההודי העווה את פניו והפטיר: "אני יודע, והם יודעים שהכל שטויות. אתה יהודי. אתה הדבר האמיתי!"

מה לעשות? למען האמת לא הייתי בטוח איך צריך לנהוג. הרמתי טלפון לרב שלי בארץ והתייעצתי איתו. הוא אמר לי אין בעיה לברך את הגוי והדבר אף יכול להביא לקידוש השם. למחרת שב האדמירל היהודי וזכה בברכה המיוחדת. כעבור מספר שבועות, כאשר השניים שבו ונפגשו, התברר, כי המחלה הקשה נבלמה באופן פתאומי ומפתיע ולמעשה האדמירל זכה לעוד שנה וחצי של חיים במהלכם הספיק לחתום על כמה עסקאות בשווי עשרות מיליוני דולרים עם התעשיות הביטחוניות בישראל.

המפגש עם האדמירל היהודי הוא רק מקרה אחד מתוך שורה ארוכה של חוויות ואירועים מרתקים, שכן אהרון חווה במהלך שנותיו הארוכות כיהודי חרדי, שעמד בראש מחלקת הפיתוח באחת מחברות הטכנולוגיה המובילות בארץ בתחום הביטחוני.

כאשר נשאל על יד מאן דהוא: "האם העובדה שאתה מזוהה בצורה כה בולטת כיהודי חרדי, לא גרמה לך לקשיים?" בן אהרון מתחייך. "נהפוך הוא! העובדה שהיהדות שלי בולטת לעין כל, הפכה לנכס עצום. אני זכור, שלפני

עד כמה עלינו להודות, למי שאמר והיה העולם על שזכינו להיוולד לעם היהודי-לא ניתן לתאר ולשער. לעיתים האדם נקלע למבוכה בשל סממני החיצוניים, אולם עלינו לדעת, כי אף בקרב הגויים יודעים להעריך את העם היהודי ומהי האמת. להלן מעשה המופלא, שיש בו כדי ללמדנו על כך. ומעשה שהיה- כך היה:

החיים רצופים בהפתעות, אבל שום דבר לא הכין את מר צבי בן- אהרון לטלפון שצלצל בחדרו בבית המלון במומבאי ערב אחד לפני כשש שנים. מעברו האחר של הקו היה אדמירל בכיר בחיל- הים ההודי. "מיסטר בן- אהרון?" שאל איש הצבא היהודי באנגלית, "האם אפשר להיפגש איתך, אצלך בחדר, לצורך שיחה פרטית?" הבקשה המסתורית עוררה את סקרנותו של מיוענו. המאורע התרחש באחד הימים האחרונים של תרגיל צבאי ישראלי- הודי משולב, שבו נוסו מערכות נשק מתקדמות.

כמנהל בכיר באחת מחברות הטכנולוגיה המובילות בארץ התבקש בן- אהרון ללוות את התרגיל מתחילתו ועד סופו, תהליך שנמשך מספר שבועות. עתה הוא ציפה בקוצר רוח לחזרתו הקרובה לישראל. פליאתו הגדולה נבעה בשל העובדה שאת איש הצבא היהודי נהג לפגוש יום ביומו, ולכן היו הזדמנויות רבות בהן יכול היה האדמירל לשוחח עימו. מה יכול להיות כה חשוב שהאיש ירצה לקיים איתו פגישה מיוחדת, נפרדת ופרטית?

התעלומה התבהרה כעבור שעות אחדות, כאשר האדמירל נקש על הדלת חדרו, כשהוא לבוש בבגדים אזרחיים על מנת שלא למשוך תשומת לב. "מיסטר בן- אהרון", הוא פתח ללא שהיות, ברגע שנסגרה מאחוריו הדלת, "אתמול עברתי בדיקה רפואית והרופאים אבהנו אצלי מחלה חשוכת מרפא. הם אומרים שנתת לי לא יותר משלושים ימים לחיות". צבי השתתף בצערו של היהודי, אך תמיהתו לא פגה, שכן מה הוא מצפה ממנו לעשות? "מיסטר בן אהרון", האדמירל היהודי הישיר את מבטו לתוך עיניו ואמר: "אתה יהודי. אני עוקב אחריך מאז שהגעת לכאן, אתם אדם קדוש. אני רוצה שתברך אותי שאזכה לחיים".

היציאה להודו לצורך קידום עסקה בשווי כמה מיליוני דולרים הסתכל עליי מנהל החברה בחשש ושאל: 'אתה לא יכול לפחות להצניע את הסממנים הדתיים שלך? אנהנו פחדים שזה יגרום לבעיות'.

התמודדות עם "שמירת הלשון"

שאלות ותשובות – חלק ב' \ צוהר לסייע לבאים בשערי החיים מול האתגרים הניצבים בפניהם.

מאת הרב שלום שורץ שליט"א

מתוך ספרו החדש "הפה – קודש קודשים" \ התשובות נערכו בעיון וממקורות קדומים

ממדרגה למדרגה, והוא נופל לבירא עמיקתא.

ויש שנפשו טובה עליו, והוא מצטער ומתענה על מכשוליו, ובכל פעם הוא מתחיל מחדש, כי במקום להתקדם בעקביות מוצקה ומחושלת הוא חוזר בכל פעם להרהורי ולספקותיו הראשונים, ועוד פעם מתחיל להתהלך ולהסתחרר ולמעלת "הולך" אינו מגיע לעולם...

כי בשום אופן אין באופיו מההחלטיות המתגשמת, כי הוא מסכים למשהו ואינו מקיים, הוא רואה את האור ושואף אליו, ולפתע הוא יוכה בסנוורים ונלאה ומתלבט ואינו מוצא את הפתח. והאיך יזכה להיכנס להיכל פנימה?? [המאורות הגדולים הסבא מנובהרדוק קמב'].

והעצה היא לעבוד על פי שיטת עבודה מסודרת, להציב יעדים, לכובשם ולהמשיך להתקדם ולא לסגת לאחור – אם קיבל על עצמו בתקופה מסוימת להתחזק לחצי שעה ביממה - ישמור על רצינות, ולא ישוב למצבו הקודם גם כשהושלמה תקופת החיזוק. ובאופן זה בהזדמנות חיזוק הבאה, יתרומם יותר עד שיגיע קרוב לשלמות.

גם בעתיד, מהי העצה עבורם?

תשובה: הסבא מנובהרדוק אמר, שבעולם שתי מיני מבוכות: המבוכה האחת היא, שהאדם תועה בדרכו, והוא תועה ומתלבט בכיוון הפוך לגמרי מזה שהתווה לעצמו בתחילה, כגון: אדם הצריך ללכת למזרח, והוא הולך למערב. כמוכן במקרה כגון זה כל צעד ושעל נוסף מהווה ירידה והתרחקות מהנקודה המיועדת לו, ומשעה לשעה הוא מתרחק ממבוקשו. זוהי מבוכה ממשית וגלויה.

ברם יש מבוכה אחרת: האדם באמת מתחיל להתקדם למטרה שהציב לעצמו, והוא הולך למזרח כאשר יש את נפשו, אלא שבגלל חשכת הלילה וכיסוי ציוני הדרכים - מסתובב הוא בעגלתו סביב סביב, ואינו מתקדם בכיוון הרצוי, אלא בכל פעם חוזר לאותה נקודה שממנה יצא... ואינו משיג את מבוקשו.

לכאורה, תענייה זו אינה פחותה כראשונה, ברם למעשה, הרי לא השיג האדם כלום בהתלבטותו, וערכו כערך הראשון, וכל יגיעתו לריק ולהבל...

כנ"ל גם בענייני השלימות הרוחנית: יש נבון, ששנה ופירש, והוא יורד ומתגלגל

ועובר חצי יום נקי - הוא נמנע מניסיון תשעים ותשע פעמים, לבסוף בפעם המאה מעד ונפל!!! מה יזכור אותו יהודי? 'עמלתי ועמלתי, ולא הצלחתי'.

אולם האמת מהי? שהוא הצליח הצלחה גורפת של תשעים ותשע פעמים. עוד מעט ימשיך בדרכו זו ויצליח להתגבר לגמרי בכל המאה פעמים. אסור להסתכל רק על צד הכישלון!!!

בכמה אחוזי הצלחה נמדדת

ההצלחה

מסופר כי החפץ חיים שלח את ספריו למכירה עם משולחים, ובקשם שבכל מקום ומקום שיגיעו ישאו דברים בחובת שמירת הלשון. אחר תקופה שבו המשולחים וטענה בפיהם, שהספר וכן נאומיהם בעניין אינם מעניינים את הציבור, ואינם מועילים מאומה. עודדם הח"ח ואמר הלא תודו כי בזמן ששומעים את דבריכם, אין מדברים לשון הרע – ורווח זה עצמו הוא לבדו כבר תועלת עצומה.

ותירה מזו אף אם לא הצליח למנוע כלל מעבירות, בעלי המוסר היו אומרים שאם המוסר יוציא אנחת חרטה אחת מיהודי שחטא, תועלת זו כבר כדאית.

הנבון מסתובב סביב

עצמו באותה המשבצת

שאלה: יש, שניסו להתחיל לשמור על לשונם, והם מרגישים שהם דורכים באותו מקום, וכך כנראה, יהיה

החכמה להוציא דברים מן

הכוח אל הפועל

שאלה: אני רוצה מאוד להיזהר, בעצם הבעיה היא "רק ברמת הביצוע בפועל", מה עלי לעשות?

תשובה: דע כי הגבורה היא רק בהתמודדות בפועל, שהרי בתוכניות אין הבדל בין הזריז לעצל, ההבדל הוא רק ברמת הביצוע, שאצל הזריז עומדת על 100%, ואילו אצל העצל 0%. "הזריז הוא מי שמבצע את מה שהעצל תכנן".

האמרה אומרת כי, 'יש מי שמהווה את ההיסטוריה, ויש מי שמסקר אותה', כלומר מי שאינו עמל לבנות את עצמו - המציאות חולפת לידו, והוא נותר ריק.

הפסוק כותב על מעלת הזריז: "חֲזִיטַי אִישׁ מְהִיר בְּמַלְאֲכָתוֹ לְפָנֵי מַלְאֲכִים יִתְיַצֵּב" [משלי כב, כט]. פסוק זה נאמר על משה רבינו. כי כל קיום התורה תלוי בזריזות.

רואים אצל בעלי תשובה שיש מביניהם, שאף שהגיעו ממרחק, מגיעים במהירות ליותר מהאחרים, והסיבה היא נחישות ורצינות! להיות מעשי! לדעת מה רצון הבורא ולעשותו מבלי עצלות.

על פי מה אדם מודד את הצלחתו

בכלל צריך להביט על הדברים בכנות: אדם רציני, שהחליט שאינו מדבר לשון הרע ורכילות,

חינוך הילדים לתפילה

מאת הרב יגאל כהן שליט"א מתוך ספרו "בני יוסף"

אלא רק לחלק ממנה, ובהדרגתיות להוסיף, כן לא יקפיד על כל מילה של תפילת בניו הקטנים וגם יעלים את עיניו, וכן דעת הגאון רבי בינימין גמליאלי שליט"א, וסיפר שהגאון רבי יוסף עדס זצוק"ל סיפר כמה פעמים, שהיה מתפלל בסמוך לו, אדם עם בניו שהקפיד עליהם על כל תג, ורחמנא ליצלן הבן שלו פרק עול, וכן הבן השני. ואז הרב ביקש מהאב שלא יעיר יותר כלום לבנו השלישי ויסיר את כל השגחתו מבנו ויעבירו לפיקוחו, וכמובן שהאב הסכים. והרב בחיבתו ובאהבתו לילד אף באמצעים חיצוניים כסוכריות וכו', הכשירו להיותו אחד מהתלמידי חכמים החשובים בארץ.

* הגמרא אומרת (חגיגה ג.) דרש רבי אלעזר בן עזריה "הקהל את העם האנשים והנשים והטף" (דברים ל"א, י"ב), אם אנשים באים ללמוד, נשים באות לשמוע, טף למה באין? כדי ליתן שכר למביאיהן. וכתבו שם התוספות (ד"ה כד) ועל זה סמכו להביא קטנים לבית הכנסת. ולפי זה פסק הגאון רבי יצחק יוסף שליט"א (ילקו"י דיני חינוך קטן דף כה) שמצוה להביא ילדים קטנים שהגיעו לחינוך לבית הכנסת, להתפלל עם הציבור, ולזרזם להשיב ולענות דברים שבקדושה ואמן, ולחנכם לעמוד באימה ובריאה, ולהזהר בקדושת המקום כראוי. אולם קטנים ביותר המפריעים לציבור להתפלל, אין להביאם לבית הכנסת (שלי"ה, משנה ברורה או"ח צ"ח סק"ג, ילקו"י שם).

* יש להתחשב בכל ילד במצבו הגופני והנפשי, וכמו שכתב ספר "החינוך" לגבי הלימוד: "וראוי לכל בן דעת שיתן לבו שלא להכביד על הילד בלימוד בעודנו רך האיברים ורך הלבב, עד שיגדל ויתחזק כח לבבו ותוקף אבריו, ועצמותיו ימלאו מח, ויוכל לסבול יגיעת הלימוד, ולא יקרנו חולי ההתפעלות בסיבת היגיעה הרבה עליו, ואולם אחר התחזק כוחו ויאירו עיניו להבין לקול מוריו, אז ראוי וכשר הדבר ומחויב להביא צוארו בעולה של תורה, ולא ירפנו ממנה אפילו כחוט השערה, וישקחו תמיד מייך רקה ויאכילהו מדובשה".

* שמעתי מהרב יחיאל יעקובסון שליט"א על ילדה אחת שלא רצתה לברך ברכות ולכן הענישה ומנעו ממנה ממתקים, והסביר לה הרב במתק לשונו, שברגע שהיא מברכת הקב"ה משתיק את כל המלאכים, כי הילדה שלו כעת מברכת. ואז הילדה ביקשה עוד ממתק, אבל לא בשביל התאוה לממתק אלא בשביל המעמד הכביר שעושים בשבילה בשמים. וזה הדרך שאנו צריכים ללכת בה בכל המצוות וכפי שאמר החכם מכל האדם "לשוון רכה תשבר גרם" (משלי כ"ה, ט"ו), וכמו שכתב המשגיח רבי שלמה וולבה זללה"ה שמצוה צריכה להיות חוויה בשביל הילדים.

* שמעתי מהגאון רבי נחום דיאמנט שליט"א שאי אפשר להביא ילד לכל תפילת שחרית של שבת אפילו לקריאת התורה

הרה"ק בעל ה"תניא" זצ"ל מבאר למה תיקנו ברכת יוצר אור ואהבת עולם לפני קריאת שמע, דלכאורה אין להם שייכות כלל עם קריאת שמע, וכן למה קראו אותן "ברכות קריאת שמע", ומבאר דבברכת יוצר אור מזכירים באריכות עניין וסדר המלאכים העומדים ברום עולם להודיע גדולתו של הקב"ה, איך שכולם בטלים לאורו יתברך ומשמיעים ביראה יחד וכו', ואומרים ביראה קדוש קדוש קדוש וכו', ואחר כך ברכה שניה אהבת עולם אהבתנו ה' אלקינו, ללמדנו שהניח הקב"ה כל צבא מעלה הקדושים, והשרה שכינתו עלינו להיות נקרא עלינו, ובנו בחרת מכל עם ולשון, ומזה רואים גודל אהבתו של הקב"ה אל בני ישראל, וכאשר יתבונן בגודל אהבת הקב"ה, הרי אז כמים הפנים לפנים יתעורר גם הוא לאהוב את הקב"ה בכל לב ובכל נפש ובכל מאוד בקריאת שמע ("ליקוטי אמרים תניא" פמ"ט).

האמונה בביאת המשיח נותנת למאמין תחושה של קרבת השם, כבר כעת בגלות, ובדומה לאב שכעס על בנו וגירש אותו מביתו אך הבטיח לו שעוד ישוב ויחזיר אותו הביתה, הנה גם כאשר הוא עדיין לא חוזר הביתה הוא מרגיש שייכות גדולה אל המקום שאליו הוא עתיד לחזור, כי הוא מאמין שבכל רגע יתכן שהוא כבר ישוב לשם

(עפ"י "נפש שמשון" – שערי אמונה)

מספרים על מרן ה"חפץ חיים" זצ"ל שהיה מצפה לישועה בבחינת "אחכה לו בכל יום שיבוא", והייתה זו אמונה בחוש. ואומר היה, שהצפייה למשיח צריכה להיות כמו הצפייה לאורח שהוזמן לשבת, והנה מגיע יום שישי, יודעים שהוא אמור להגיע בכל רגע, אך לא יודעים באיזו שעה יבוא. בינתיים מתעסקים בכל צרכי הבית, מכינים הכל לשבת, אבל אין מסיחין את הדעת מהאורח. מחכים לנקישה בדלת בכל רגע. כך המשיח – "הנה זה עומד אחר כתליו", צפוי לבא בכל רגע! עוסקים אנו בשלנו, בעניינינו, אבל אל לנו להסיח דעתנו מקול השופר העומד להשמע בכל עת! (שמושה של תורה" עמ' קלז).

נר זכרון

לעילוי נשמת נעמי בת שולה ז"ל ת.נ.צ.ב.ה. \ לעילוי נשמת רפאל בן שמחה ז"ל ת.נ.צ.ב.ה. \ לעילוי נשמת אברהם חיים בן יעקב ז"ל ת.נ.צ.ב.ה.

להקדשות והנצחות: 08-9743208

שימו לב! המספר של קו החיזוקים "אשריכם ישראל" 077-260-9134

הרצאות ושיעורים מאת הרב שמעון גוטסמן \ מסר יומי \ מדור הילדים \ ועוד...